

[Ole Espersen]

af rådet. Så vidt det er spørgeren bekendt, har man ikke søgt at opveje den derved forøgede repræsentation af specielt politimæssige interesser.

Folketinget må lægge afgørende vægt på, at straffelovrådet fungerer som et sagkyndigt organ. Det bør ikke repræsentere hverken fagpolitiske eller rent politiske interesser. Straffelovrådet har været et højt agtet led i forberedelsen til ændring og reform af straffelovgivningen. Det må befrygtes, at dets nuværende skævhed vil mindske dets autoritet, og at folkettinget derfor vil blive dårligere stillet, når det drejer sig om at kunne støtte sig til en virkelig sagkyndig behandling af de problemer, som typisk forelægges straffelovrådet.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvilke mangler det hidtidige råd i justitsministerens øjne har været behæftet med, siden en udvidelse med en repræsentant for Politimesterforeningen, der jo på anden måde i høj grad har formået at give udtryk for kriminalpolitiske synspunkter, er blevet anset for nødvendig.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er rigtigt, at Politimesterforeningens formand den 12. januar 1984 blev medlem af straffelovrådet. Det er altså et stykke tid siden, han er blevet det, og jeg er måske lidt forundret over, at spørgsmålet så fremkommer nu, men jeg vil gerne sige, at jeg synes, at straffelovrådet dermed har fået en god og alsidig sammensætning. Straffelovrådet har efter sit kommissorium til opgave efter justitsministeriets anmodning at afgive indstilling om strafferetlige lovgivningsspørgsmål og principielle spørgsmål vedrørende fastsættelsen af administrative bestemmelser af strafferetlig karakter og den praktiske gennemførelse af kriminalpolitiske foranstaltninger.

Ikke mindst ved løsningen af denne opgave, altså at rådgive om den praktiske gennemførelse af kriminalpolitiske foranstaltninger, er det min bestemte opfattelse, at en repræsentant for politiet vil kunne give værdifulde oplysninger, bl.a. med hensyn til de praktiske forudsætninger og muligheder for at gennemføre påtænkte reformer. Dette må navnlig ses i lyset af, at vi her i folkettinget netop har henlagt så store opgaver inden for strafferetsplejen til de lokale politimestre.

Hr. Ole Espersen anfører i sin begrundelse for spørgsmålet, at straffelovrådet fungerer som et sagkyndigt organ. Deri er jeg ganske enig, og efter min opfattelse er det også et meget, meget kompetent organ. Men jeg forstår slet ikke tilføjelsen, som hr. Ole Espersen kommer med, om de rent politiske interesser. Hvis hr. Ole Espersen dermed mener, at jeg inden udnævnelsen af medlemmer til straffelovrådet eller andre sagkyndige organer skal undersøge og klarlægge medlemmets politiske tilhørsforhold, kan jeg kun sige: det vil jeg ikke.

Ole Espersen (S):

Når spørgsmålet kommer nu og ikke tidligere, har det den naturlige forklaring, at jeg ville vente og se tiden an, hvorvidt den frygt, jeg kunne nære for, at den ændrede sammensætning ville få en politisk implikation, var berettiget eller ej. Det viste sig, at det var den, for man kunne læse i Politiken den 19. oktober i år, at det nyudnævnte medlem af straffelovrådet i anledning af diskussionen om prøveløsladelser og af reaktioner fra folketingsmedlemmer udtalte:

»Hvad nytter det, at politikere som Erik B. Smith og Bernhard Baunsgaard afviser justitsministerens tanker? Det har de ikke en snus forstand på.«

Det er klart, at jeg har sikret mig, at citatet svarer til det, der er blevet sagt til journalisten. Det forekommer mig, at vi herved har fået et usagligt element ind i straffelovrådet, hvilket kan vanskeliggøre straffelovrådets meget vigtige arbejde.

Jeg forstår, at ministeren nu mener, at rådet har fået en alsidig sammensætning. Heri er jeg uenig. Vi har hidtil haft en repræsentant for forsvarssiden, udpeget af Advokatrådet; vi har haft rigsadvokaten som repræsenterende anklagesiden. Jeg mener ikke, at specielt politiet har den vigtige funktion, der så skulle have betydet, at rådet ikke tidligere har været alsidigt sammensat.

Jeg vil gerne spørge, hvorvidt ministeren vil overveje at ændre sammensætningen, således at den balance, jeg og tidligere ministre har ment var til stede, vender tilbage på ny. Her tænker jeg på, at noget af det vigtigste inden for kriminalpolitikken må være det forebyggende arbejde. Her spiller politiet også en væsentlig rolle, men da bestemt ikke